

Puskás Híradó

XV. ÉVF.

1. SZÁM

A PUSKÁS TIVADAR
HÍRADÓ BAJTÁRSI
EGYESÜLET KIADVÁNYA
MEGJELENIK FÉLÉVENTE

Bajtárs, bajtásainkért!

(Dr. Lindner Miklós 85. születésnapjára)

Egy kevésbé ismert történettel kezdeném: A 2000-es évek elején, október 6-án hajnalban Aradra tartottunk, a Technikum mikrobuszával. Mivel én vezettem, szokásommal ellentétben nem szunyókálhattam. A többiek ébrentartása érdekében, ráhangolásképpen kezdeményeztem, hogy mindenki mesélje el egy meghatározó aradi élményét. Feltevélezve, hogy a hátsók is bólintottak, bele is kezdtem sajátomba. Hosszan, sok névvel és több anekdotával fűszerezve, az 1999-es, 150. éves évforduló ünnepségének eseményeiről regéltem 100 kilométereken át. A kocsiban ülők előtt közismert volt, hogy a négy napos, biciklis kegyeleti túránk utolsó stációja volt a „Magyar Golgota”, melyet becsülettel végigtékert iskolánk, a Gyáli úti Technikum éppen aktív hírközlési minisztere, Katona Kálmán is. Utolsónak a minoritaapátot idéztem: „Testvéreim! Vége a 150 éves tilalomnak. Holnaptól már mi, igaz magyarok is koccinthatunk sörrel!”

Az „anyósülésen” Miklós bácsi ült, így aztán az ő aradi története következett. „Közismert, hiszen anyakönyveimből kiolvasható, hogy 1932 tavaszán, Budapesten születtem. Alig félévesen apai nagyszüleimhez kerültem, Aradra. Ők neveltek egészen 6 éves koromig. Akkor halt meg a nagyapapa, meg az I. Bécsi döntés után, sejteni lehetett, Erdélyben történik valamilyen területi revízió. Hirtelen, 6 éves magyar állampolgárként, nem kívánatos személyllyé váltam. Mivel édesapám státusa is „persona non grata” volt, nem jöhetett értem a Román Királyságba. Ő akkor szerezte meg ezt a „kitüntető titulust”, amikor román sorköteles behívóval a zse-

bében felült a lovára, és átvágta a határon a Magyar Királyságba. (Itt aztán a ló árából új életet kezdett.) Nem volt egyszerű fegyvertény egy csak magyarul beszélő, írni-olvasni még nem tudó, „nem kívánatos” kisgyermek áttelepítése. Kiváltották az útlevelemet. Egy kis hátizsákba összepakolták a legfontosabb motyóimat. Drága jó nagymamám – a Jóisten nyugosztalja – készített egy nyakba akasztható szütyőt, melyre ráhímezte „LINDNER MIKLÓSKA”. Kikísért az aradi nagyállomásra. Adott két pusztit. Bemutatott a bajuszos kalauz bácsinak, aki felkísért a kocsiba, levette a hátizsákomat, és az ablak mellé ültetett. Az ablakon kinézve nem nagyon értettem, hogy miért törölgeti a könnyeit a Nagyi? Az első vonatozásomról mára már kikoptak az emlékeim, de megérkezésem a Keleti pályaudvarra örökre az emlékezetembe vésődött. A kalauz bácsi feladta a hátizsákomat. Lesegített a vonatról és elkiáltotta magát: „Lindner Miklóska megérkezett az óhazába!” Egy ismeretlen bácsi furakodott oda, és azonnal ölbe kapott. Ugyanolyan könnyes volt a szeme, mint az aradi állomáson a Nagymamámnak. Ő volt Lindner

Ferenc, az édesapám”. (Fejezte be, az ő lírai történetét Miklós bácsi.)

Aradra érvén, a vendéglátó Csiky Gergely Gimnázium (azóta Főgimnázium) tanárainak a bemutatás után, elkotyogtam a Tábornok úr, az úton meghallgatott, megható aradi történetét. (Ők is nagyon meglepődtek, hogy egy tősgyökeres aradi látogatott haza 70 év után.)

Délelőtt a vesztőhelyen az obeliszknél, délben a Tűzoltó téren újra felállított Szabadság szobornál koszorúztunk, és csodák-csodájára koradélután, dr. Lindner Miklós nyá. vezérőrnagy úr, a helybeliek segítségével, elhelyezhette „Nicolas Lindner” (nagyapja) sírjánál a kegyelet virágait. Felemelő pillanat volt az első, de nem utolsó újra találkozásuk.

Egy év múlva már készültünk, de az aradiak megelőztek: kiglancolták a sír környékét, és egy mutatós csokrok is tettek rá. Nekünk csak a felirat aranyozása maradt. 2010-ben voltunk utoljára Aradon, így Miklós bácsi nagyapja sírjánál is. Azonban azóta is minden évben kerül rá friss virág. Angéla, a jólelkű nyugdíjas történelem tanárnő jóvoltából. „Ott nyugszik a hites uram is. Jó ember volt, az Úristen nyugosztalja. (Nekem meg bocsásson meg, amiért nem nagyon igyekszem utána.) Ha már kimegyek a temetőbe, jut egy csokor a Tábornok úr nagyapja sírjára is, Ő is így lenne bárki más rokonával!”

Igaza van Olasz Angélának. Lindner Miklós, hosszú szolgálata, majd nyugállományú ideje közben is csak barátokat és tisztelőket szerzett magának. Mindig mindenkivel rendkívül udvariasan viselkedett és emberségesen

bánt. Arad szelleme már kiskorában megcsapta. A nagyszülők feltétlen, de igényes szeretete, az obeliszk alatt porladó vértanúk kisugárzása a Magyar Honvédség legjobban képzett, legtoleránsabb híradó tábornokává tette.

Az 1938-ban a Keleti pályaudvaron elkezdődött és még ma is szárnyaló út igencsak hosszú és rögös, de mindig sikeres volt. Lindner Miklós, a szerény körülmények között, édesapjával, mostohájával és féltestvérével éldegélő „erdélyi menekült” a II. világháború borzalmaival túlélve, tanulmányait befejezve, 17 évesen behívót kapott. Míg újonctársai sopánkodtak a kemény kiképzés, a nehezen emészthető étel és a gyenge felszerelés miatt, ő meglátta a kitörés, az anyagi és szellemi felemelkedés útját. Már néhány hónap múlva, 1949 októberében a Zalka Máté Híradó Tiszti Iskola növendéke lett.

Csak az összehasonlítás kedvéért válasszunk Lindner Miklós kadetnak, az aradi vértanúk közül egyet, referenciának! Legyen: Lahner György vezérőrnagy hadfelszerelési és fegyverkezési főfelügyelő. (Lindner, majdnem Lahner.) Nem huszár, nem tüzér, nem gyalogos, nem mulató. Családszerető. Szerény, nagy tudású műszaki tiszt. Lahner háborús időben 33 év szolgálat után lett tábornok. Miklós bácsit 1950 őszén avatták hadnaggyá. A váci 43. önálló híradó ezrednél volt szakasz, század, majd zászlóaljparancsnok. 1957-61 között elvégezte a Zrínyi Miklós Katonai Akadémia híradó szakát. Ezután hamarosan Székesfehérvárott az 5. magyar hadsereg híradófőnöke lett. Az újabb diplomát először 1973-ban ezredesi előléptetés, majd 1975-ben új beosztás követte. Ekkor nevezték ki a Vezérkar Híradó Csoportfőnökének, mely beosztást egészen nyugállományba vonulásáig látott el.

Itt kapta meg 1979-ben a tábornoki tölgyfalevet, tehát 30 év szolgálat után vezérőrnaggyá lett. (Ha jól számolom békeidőben vert rá 3 évet Lahner Györgyre, mivel a híradó csoportfőnök és fegyverkezési főfelügyelő, szerintem kb. azonos szintű beosztás lehet.) Közben megvédte kandidátusi értekezését és megkapta a „Stromfeld Aurél díjat”.

Hosszú, 42 éves szolgálata alatt irányítója volt a hadsereg hírközlése fejlesztésének és működtetésének. Vérébeli katona, a híradószolgálat kiváló képviselője, akinek a visszaemlékezéseiből még ma is a szakma szeretete sugárzik. Ezért is tiszteli a híradók nagy családja még napjainkban is. Munkáját mindenkor a katonák szeretete, az értük viselt felelősségérzete, embersége jellemezte. Beosztottairól mindenkor gondoskodó, munkájukat reálsan értékelő parancsnok volt. A híradó szolgálat szinte minden tisztjét, altisztjét ismerte, segítette pályájuk alakulását, fejlődésüket és nyugállományba vonulásuk után is kapcsolatot tart velük. A híradó szolgálat tagjai végső búcsújára is kiemelt figyelmet fordít. Segítő szándéka kifejezésre jut a gyászban is. Mindenkor az özvegyek, az „árvák” mellé áll, és nyomon követi további sorsukat.

Már aktív katonaként is szoros kapcsolatot tartott a nyugállományú híradó klubokkal, támogatta tevékenységüket. Nyugállományba vonulását követően folyamatos, meghatározó munkát végez a Budapesti Nyugállományúak Klubja Híradó Tagozatában, ahol 2004-ben Örökös Tiszteletbeli elnökké választották. 1998-ban alapítója és 2012-ig elnöke volt a Puskás Tivadar Híradó Bajtársi Egyesületnek. Napjainkban Örökös Tiszteletbeli Elnökként is „Spiritus Rectora” a lassan 20. évébe lépő, elismert

társadalmi szervezetnek. Kezdeményezője volt a „Híradó katonák emlékére” emelt kopjafa állításának és fáradhatatlanul szervezi annak, valamint a híradó emlékek rendszeres koszorúzásait. Évtizedek óta támogatja egykori középiskolája, a Puskás Tivadar Távközlési Technikum honvédelmi nevelőmunkáját. Elkötelezett élharcosa, Puskás Tivadar munkássága megismertetésének, mítosza fenntartásának.

Kiemelkedő szakmai és közösségi munkája elismeréseként:

1990. december 1-jén, nyugállományba vonulása alkalmával, a honvédelmi miniszter „Díszkardot” adományozott részére. 1991-ben, a honvédelmi miniszter a Honvédelemért Kitüntető Cím I. fokozatával tüntette ki. 2004-ben a Zrínyi Miklós Nemzetvédelmi Egyetem tanácsa címzetes egyetemi tanári címmel tisztelte meg. 2005-ben, a honvédelmi miniszter az Aranykor Kitüntető Cím, arany fokozatára méltatta. 2007-ben a Köztársaság Elnöke altábornaggyá léptette elő.

A híradók tudják, hogy a fenti, kiérdemelt kitüntetések, mindenki Miklós bácsija egyedülállóan gazdag életművét hűen félmjelzik. Szerény életvitele miatt azonban, ez soha nem volt eléggé publikus. Sebaj! Mi, ilyennek ismerjük, ezért is becsüljük Őt, és reméljük, még tehetjük nagyon sokáig.

Csak azt nem értem, hogy Lao-ce, a VI. századi kínai filozófus hogyan mintázhatta Rólad egyik aforizmáját: „Aki lábujjhegyre áll, nem áll szilárdan; aki (túlságosan) nagyot lép, nem halad előre; aki magát mutogatja, nem ragyog; aki bizonygatja kiválóságát, nem tartják kiválónak; aki előre dicsekszik, nem szerez érdemeket; aki érdemtelenül megköveteli magának a tiszteletet, nem lesz elismert vezető.” Budapest, 2017. március 21.

Iskolatársad, bajtásad, csodálód:
dr. Horváth László Ferenc

Élő tudással a jövőért

1. rész

Az a törekvés, hogy a kimondott szó lehetőleg gyorsan és nagy távolságra lejusson, olyan régi, mint maga az emberiség történelme.

„Élő tudással a jövőért” jelszóval indult útjára a sepsiszentgyörgyi Puskás Tivadar Szakképző Líceum volt tantermeiben helyet foglaló Puskás Tivadar Hírközlési Kismúzeum (a továbbiakban: PTHK).

Az avatás alkalmából Demeter Dávid iskolaigazgató, a következő szavakkal nyitotta meg a Kismúzeum kapuit: „A Puskás Tivadar életét és munkásságát bemutató, az információátadás múltját és jelenét megelevenítő, élő technikatörténeti kiállítóhely mindenkor általános üzenete, hogy a tudásból nőtt ki a jelenünk, és ugyanígy a jövőt is a tudás jelenti.

Csáky Ernő a Puskás Tivadar Alapítvány keretein belül éppen ezért tudományos, oktató-nevelő és közművelődési célzattal hozta létre a több mint 1 000 darabból álló, 500 ezer lejre, (kb. 3 500 000 forint) becsült, 90%-ban ma is működőképes távközlési eszközgyűjteményét”.

A sepsiszentgyörgyi Puskás Tivadar Hírközlési Kismúzeum avatása

A sepsiszentgyörgyi Puskás Tivadar Szakközépiskola harmadik emeletén, 160 négyzetméteren, hét helyiségben nyílt meg 2017.szeptember 17-én, a távközlési berendezéseket bemutató PTHK. A távközlés történetét működő eszközök által végigkísérő gyűjteményt Csáky Ernő mérnök-tanár, nyugalmazott ezredes adományozta a telefonhíradó megalkotójának nevét viselő alapítványnak, a múzeumot Puskás Attila Pro Urbe Sepsiszentgyörgy díjas tanárral közösen hozta létre.

Az ünnepség az udvaron kezdődött Puskás Tivadar mellszobrának megkoszorúzásával. A múzeum megálmodói Puskás Attila és Csáky Ernő, a helyi előljárók, a budapesti Puskás Tivadar Híradó Bajtársi Egyesület küldöttségét vezető elnök, Prof. Rajnai Zoltán, a civil szervezetek, a szakmai testületek mellett a kegyelet virágait helyezték el a házigazda, a gyergyóditrói, a budapesti és a miskolci testvérintézmények képviselői is.

A díszteremben tartott köszöntőbeszédet Demeter Dávid iskolaigazgató nyitotta meg, aki szerint a jelen a tudásból nőtt ki, és a jövőt is a tudás táplálja. Tóth-Birtan Csaba alpolgármester azt mondta, a Kismúzeum létrejöttének üzenete, hogy Székelyföld számára fontos a műszaki fejlődés, dr. Péter Sándor, a Romániai Magyar Pedagógusok Szövetségének háromszéki elnöke és a múzeum létrehozásának szorgalmazója pedig azt hangsúlyozta, hogy az eszközök működnek, élő múzeumról van szó, így a gyűjtemény didaktikai célokra is használható. Fleckhamer Ottó, a Háromszéki Közösségi Alapítvány elnöke hangsúlyozta, hogy amikor a támogatási kérelem a szervezethez érkezett, nem gondolkoztak annak hasznosságán, és megítélték a kért összeget.

A főtámogatók (Háromszéki Közösségi Alapítvány és a Puskás Tivadar Művelődési, Műszaki- Tudományos Alapítvány) mellett helyi cégek, az iskola volt és jelenlegi diákjai, a már régebben felavatott, de a múzeum keretein belül működő rádióamatőr klub. A pedagógus közösség is sokat segített a múzeum létrejöttében –mondta köszöntőt Csáky Ernő. Az alapító elmondta, a gyűjtemény 1980 óta látható. Tíz kiállításon és négy bemutató tizenötezer látogató ismerhette meg a berendezéseket, amelyek működnek és kipróbálhatók. Csáky hangsúlyozta, Puskás Tivadar ma is példakép mindannyiunk számára, a Kismúzeum létrehozásával az volt a szándékuk, hogy kézzelfogható közelségbe hozzák a hírközlés múltját és jelenét, hangsúlyozzák a tudás jövőt építő szerepét.

Ion Cerăceanu tábornok, kutató, a bukaresti Katonai Távközlési és Informatikai Múzeum alapítója és vezetője méltatta a Kismúzeumot és létrehozóinak ajándékkönyveket, valamint Pro Múzeum Egyesület tagsági könyvet adott át.

Ajándékkal érkezett a budapesti Puskás Tivadar Híradó Bajtársi Egyesület küldöttsége is. Az Egyesület Csáky Ernőt „Örökös Tiszteletbeli tagjává”,

Puskás Attilát „Tiszteletbeli tagjává fogadta”, Demeter Dávid úr pedig „Elismerő oklevelet” vehetett át. Miholcsa Gyula az RTV magyar adása részéről egy négy dokumentumfilmből álló, a távközlés történetét bemutató sorozatot nyújtott át a múzeumalapítóknak, illetve az iskolának. Domokos Zsuzsanna, az iskola egykori tanára, saját, első generációs laptopját adományozta a múzeumnak.

A köszöntők sorát Komlóssy József György, a Kelet-Közép-Európai Nemzeti Kisebbségeket Támogató Tanács alelnöke zárta, aki hangsúlyozta, Puskás Tivadar úgy forgatta talentumait, hogy nem feledkezett meg arról, honnan jött.

Szalagvágás után leleplezték a Túri-Török Tibor által készített Puskás Tivadar-domborművet a Kismúzeum bejárati folyosóján, ahol a feltaláló életútját és munkásságát bemutató ismertető kaptak helyet, egy másik folyosón az iskola történetéből és diákjainak vizsgadolgozataiból kap ízelítőt a látogató. A termekben kronológiai sorrendben működő eszközök révén követhetjük a telekommunikáció és a számítógépek történetét. Megtaláljuk a Titanic rádiós kabinjának utánzatát, a különféle katonai híradó eszközöket, távírókat, rádiókat, őstelefonközpontokat. A tanulók és a látogatók barangolhatnak a tematikusan elrendezett standok között, amelyek, csak hogy a legnépszerűbbeket említsük, a Varsói Szerződés keretén belül használt katonai rádió adó-vevő készülékeket, az első és második világháború híradó eszközeit, Puskás Tivadar telefonhírmondóját, vagy épp a gyűjtemény legrégebbi darabját, egy 1915-ös morzegépet is tartogatnak az érdeklődőknek. Rengeteg egyéb egyedi berendezés és korszak elevenedik meg a tárlatlátogatók szakszerű körbevezetése során.

A kiállításaim ideje alatt mindig figyelemmel kísérem a látogatókat, akik nagy érdeklődéssel tanulmányozzák a bemutatott eszközöket, tárgyakat. Magamban felteszem a következő kérdést: Vajon mi az oka, hogy ma, amikor mindennapjainkat keresztül-kasul behálózzák a digitalizált világ információs csatornái, legtöbb ember szinte megdöbben és megmelegszik a szíve egy-egy kedves öreg rádiókészülék láttán? Talán a nosztalgia, hiszen sokan vagyunk, akik még magunk is csavargattuk az állomás-keresőt. A fiatalok is nagy érdeklődéssel tekintenek egy – bútordarabnak sem utolsó – régi rádió- vagy tv-készülékre, szeretnének morzét hallgatni- tanulni vagy tekerni a régi telefon induktorát. Erre a kérdésre mindenki válaszolhat tetszése szerint!

Az immár a Puskás Tivadar Művelődési, Műszaki- Tudományos Alapítvány tulajdonát képező gyűjtemény bárki számára látogatható.

A sepsiszentgyörgyi Puskás Tivadar Hírközlési Kismúzeum avatása megtekinthető egy 30 perces filmen is, melyet Kádár Géza az iskola jeles tanára készített.

https://drive.google.com/open?id=0B3dWc_VbrITKTTFSVvkxBRWRYSg8

A beszámoló az őszi lapszámban folytatódik!

(a teljes anyag elolvasható a honlapon, a „Tagjaink írták” rovatban.)

**Csáky Ernő nyá. mk. ezds.
mérnök-tanár**

Az Informatikai Szolgálat Napja

2017.02.07.

Az elmúlt évek gyakorlatának megfelelően az idén is megrendezték ünnepélyes keretek között az Informatikai Szolgálat Napját a Magyar Honvédség vitéz Szurmay Sándor Budapest Helyőrség Dandár állománya részére, a Petőfi laktanya sportcsarnokában.

A megemlékezést, a nagyszámú vendégek fogadását követően Ünnepi Állománygyűlés foglalta keretbe, parancsok kihirdetésével, elismerések átadásával, a már hagyományosan kialakult rend szerint, a Helyőrségi Zenekar színvonalas műsorával és állófogadással.

Az elmúlt év jubileumi volt, mert a magyar katonai informatika 1966-ban létrehozott szervezetei, az MNVK Önálló Vezetésgépesítési és Statisztikai Elemző Osztály és ugyan ebben az évben létrehozott MN Számítástechnikai Központ (későbbi REVA Intézet), mint elődszervezetek megalakulásának 50. évét ünnepelték.

Az idei ünnep szintén jubileumnak számított, mert a legnagyobb, világszerte elismert magyar informatikus, tudós, matematikus, *Neumann János* 1957. február 8-i halálának 60. évfordulója.

A Honvédelmi Miniszter és a Honvéd Vezérkar Főnök köszöntő levele, az Informatikai Szolgálat sokrétű és rendkívül nehéz feladatainak méltatása, sikereinek elismerése mellett, az ünnepi beszéd is, Neumann János életéről, munkásságáról szólt, akinek kiemelkedő jelentőségével terjedelmes nemzetközi tudományos szakirodalom foglalkozik, és a számítógép megalkotójának nevezzi.

Gyermekkorában megnyilvánuló zsenialitása, matematikai érzéke, különleges memóriája, a technika, a nyelvek szeretete és tökéletes ismerete tették tehetségét később egyetemessé és a tudományok művelésében hatékonyá, sikeressé. A másod-

dik világháború időszakában az Egyesült Államok Atomenergia Bizottság tagjaként, egyetemi professzorként, több tudományos kutatás a kvantummechanikától az atomkutatásig bizonyították sikereit.

Élete legmeghatározóbb sikere azonban a számítógépek általa elképzelt megépítése a kettes számrendszer alkalmazása és a rendszer megvalósításában játszott szerepe.

1945-ben, a számítógépek általa elképzelt kialakításáról, a számítástechnika fejlődéséről írt műve: „First Draft of a Report on the EDVAC.” /Az EDVAC első tervezetének jelentése/ tartalmazta azokat a megállapításokat, amit Neumann elvekként ismer a világ:

- központi vezérlőegység alkalmazása, belső program és adattárolás, kettes számrendszer használata, aritmetikai egység alkalmazása, teljesen elektronikus számítógép.

A világon első elektronikus, tárolt programú számítógép a fenti, Neumann-elvek alapján működött Angliában.

Korunk meghatározó eszköze mindent felülmúló sebességgel - és módon fejlődött 1945 óta. Mára a civilizált világ függővé vált, a haladás feltétele a számítógép és a cyber tér a minket körülvevő világ a maga csodáival és veszélyeivel.

Neumann rövid, 53 éves élete során sokrétű érdeklődése és fáradhatatlansága, zsenialitása eredményeként került a legnagyobbak közé, akinek nevét holdkráter és a világegyetemen kisbolygó őrzi. Méltán viselik

nevét utcák, oktatási intézmények, szervezetek. Munkássága gondolatébresztő is a jelen és a jövő szakmailag érdemben elkötelezett tagjai számára, így számunkra is.

A megemlékezés jelentőségét állásfoglalásával emelte Vass Sándor dandártábornok a Honvéd Vezérkar Híradó, Informatikai Csoportfőnökség csoportfőnöke, aki az állófogadáson, pohárköszöntőjében vázolta a

szolgálat további feladatait, a kialakuló feltételeket az Informatikai Szolgálat az információvédelem területein.

A szolgálat eredményes munkáját bizonyították az ünnepségen átadott elismerések, kitüntetések.

Az ünnepélyes alkalmat felhasználva Egyesületünk Fővédnöke és Elnöke átadták Baráth Ernő ezredes, a dandár parancsnoka részére, a Puskás Tivadar

Híradó Bajtársi Egyesület „Tiszteletbeli Tagságát” jelképező oklevelet.

B. Nagy Péter

nyugállományú mérnök alezredes

(az Informatikai Szolgálat Napja központi ünnepsége 2017. 02. 08-án volt Székesfehérváron. A rendezvényről a <http://www.honvedelem.hu/cikk/61866> oldalon található tudósítás)

A kiegyezés 150. évfordulójára

150 éve 1867-ben egyezett ki a magyarság Ausztriával, és megkötötte azt az alkut, amely a magyar történelemben a Kiegyezés névvel szerepel. I. Ferenc József szerint Andrássy, Deák és a saját műve volt.

Az osztrák és a magyar érdekek legélesebben az 1848-49-es forradalom és szabadságharc során kerültek összeütközésbe. Ekkor született meg a modern magyar nemzet. Az osztrák császári seregek az orosz cár segítségével győzedelmeskedtek a magyar honvédseregek felett. A Világos utáni időszakot a neoabszolutizmus korának szokás nevezni. A vezetője után Bach rendszernek nevezett éveket /1851-1859/ a komoly állami felügyelet és erős cenzúra jellemezte.

1859 áprilisában tört ki a szárd-francia-osztrák-háború, amelyet Ausztria a solferinói csatában /a Vöröskereszt megszületése/elvesztett. Ferenc József a vereséért Bach belügyminisztert tette felelőssé, és leváltotta. Ezután Bach rendszerét Magyarországon felszámolták, és visszaállították a történeti jellegű közigazgatást, amelyben Erdély és Horvátország Magyarországtól külön egységet alkotott. A há-

borúban meggyengült birodalom 1860 októberében a magyar országgyűlés visszaállítását helyezte kilátásba. 1861-ben egy átmeneti állapot állt elő. Anton von Schmerling belügyminiszter lett a magyarországi feje ennek a provizoriumnak. Az új rendszer már sokkal megengedőbb volt. A folyamatos enyhülés jegyében Deák Ferenc 1865. április 16-án jelentette meg írását a Pesti Naplóban, amelyben egy későbbi kiegyezés lehetőségét vázolta fel. Ez volt a híres „hűsvéti cikk”. 1866-ban kitört a porosz-osztrák-olasz háború, amelyben az Osztrák Császárság súlyos vereséget szenvedett Poroszországtól. A Habsburgok kiegyezésre kényszerültek a magyarokkal, hogy a birodalmat megmenthessék. Deákot minden oldalról támadták, de Magyarország a közös külügyeket és közös hadügyeket /és az ezekhez kapcsolódó pénzügyeket, valamint a perszonaluniót/ leszámítva újra önálló állam lett, saját választott parlamenttel, kormánnyal és kormányfővel, a belügyeiben korlátlan, pénzügyeiben részleges önkormányzatisággal. 1867. február 17-én az uralkodó Deák javaslatára idősebb Andrássy Gyulát

kérte fel miniszterelnöknek és a felállt kormány február 20-án tette le hivatali esküjét. A megállapodás értelmében az 1848 évi áprilisi törvények gyakorlatilag mindegyike újra törvényi erőre emelkedhetett. Bizonyos megkötésekkel ugyan, de felállt újra az önálló Magyar Honvédség. A kiegyezés egyértelmű következménye az lett, hogy viszonylagos belpolitikai önállóság mellett egy viszonylagosan békés 50 év következett, amely időszak alatt Magyarország jelentős fejlődésen ment keresztül.

Az 1870-es években szárnyalni kezdett a magyar élelmiszer-, malom-, valamint téglagyártó ipar. Ezzel párhuzamosan a gépgyártásban is egyre jelentősebb iparvállalatok alakultak ki illetve nagy fejlődésen mentek át. A Ganz /1845/ Láng Gépgyár/1868/ Schlick-féle Vasöntöde és Gépgyár Rt./1869/ Röck Gépgyár /1802/. Ezek az iparvállalatok számos más céggel egyre kiterjedtebb telepeken és egyre nagyobb munkáslétszámmal állították elő a korszerűgépeket a feltörekvő közlekedési építőipari

és más cégek számára. A vasgyártás, gépgyártás, vasútépítés, távíróhálózat kiépítése több más profillal kiegészülve szoros innovációs láncot alakított ki. Weiss Manfréd 1882-ben alapította meg Budapesten konzervgyárát, amelyből évtizedek alatt a hatalmas gyáróriás nőtt ki. Az adott háttérre támaszkodva nagy fejlődési lehetőséget kapott a vilamos ipar is. Bláthy Ottó, Déri Miksa és Zipernowsky Károly, a Ganz gyár mérnökei kifejlesztették a transzformátort. Kandó Kálmán megteremtette a három-

fázisú ipari frekvenciájú változó áramú vontatás alapjait Bánki Donát Csonka Jánossal együtt a porlasztó illetve a bánki-turbina kifejlesztésében jeleskedett. A kor műszaki színvonalának megfelelően a magyar izzólámpagyártás világhírűvé vált. A távíró-telefontechnika is kezdett elterjedni Magyarországon. Ezen a téren Egyesületünk névadója Puskás Tivadar alkotott világraszóló berendezéseket.

Amaczi Viktor

Látogatás a Kresz Géza Mentőmúzeumban

2017. február 8-án az MH Budapesti Nyugállományúak Klubja Híradó tagozat az együttműködés szervezésében látogatást tett a budapesti Kresz Géza Mentőmúzeumba. A Puskás Tivadar Híradó Bajtársi Egyesület, valamint a Váci Esze Tamás Honvéd Nyugdíjas Klub képviselésében 30 tag jött el a meghirdetett múzeumlátogatásra, annak ellenére, hogy fagyos, csúszós téli időjárás volt ezen a napon.

Az érdeklődők a Markó utcai Mentőpalota előtt találkoztak. Volt, aki már negyed tízkor a helyszínre érkezett 10-óra helyett, pedig mínuszt mutatott a hőmérő. A múzeum vezetői nagyon kedvesen fogadtak bennünket, meglepődve tapasztalták, hogy milyen összetartozó, egymásra figyelmes szépkorú csoport érkezett a múzeumba. A látogatók többsége általában orvosanhallgató, akiknek kötelező program a múzeum látogatása. A tárlatvezetők Bokor Árpád és Mihályfi Tóth Alex a szokásos bemutatkozás után elmondták, hogy a kiállítás célja tisztelettel adózni a mentéstörténet és a men-

téstudomány nagy alakjainak és mindazoknak, akik feladatot vállaltak az emberek mentésében, a bajbajutottak megsegítésében. A házigazdák kisebb létszámra készültek, ezért kettéosztották a csoportot, mert a múzeum kiállítása öt kisebb teremből áll.

Az egyik csoportot a vetítőterembe irányították, ahol bevezetésként a tárlatvezető bemutatta az épületet, és elmondta,

hogy az 1890-es években épült Mentőpalota falai között nemcsak mentőállomás és irányító központ működött, hanem már a kezdetektől a mentők felszereléseit, tárgyi dokumentumait bemutató múzeum is. A bemutató filmből azt is megtudtuk, hogy a múzeumot, valamint az épületben üzemelő első magyarországi mentőegyesületet is dr. Kresz Géza alapította. A mú-

zeum látogatói megismerkedhetnek a mentéstörténet tárgyi emlékeivel, valamint a mentők és szervezetük nemes, önzetlen munkájával. A gyűjtemény Európában is egyedülálló. A filmösszeállításból betekintést nyerünk a korabeli mentők izgalmas életébe. A vetítés után helyet cserélt a két csoport, akik eddig a filmből ismerték meg a magyarországi mentés történetét, azok most a kiállítási termekben nézhették meg a múzeum által őrzött kincseket.

A bemutatótermekben, időrendben, egykori rendeltetésüknek megfelelő csoportosításban tekinthetők meg a különböző relikviák. Megismerkedtünk a magyarországi elsősegélynyújtás és mentés múltjával a 18-19. századi borbélysebészek tevékenységétől, a Budapesti Önkéntes Mentő Egyesület létrejöttén át, a szerveződő városi mentőegyesületek munkájáig. A következő teremben megismerhetjük az 1948-ban alapított Országos Mentőszolgálat működését. Itt bepillantunk a rohamkocsik sikertörténetébe, ki voltak állítva

az első rohamkocsik rendszerezett felszerelései, és különböző mentőeszközei. Ez volt az országban az első olyan mentőautó, amely alkalmas volt mentésre katasztrófa, vagy tömegbaleset esetén. Ez volt abban az időben, Európában a legkorszerűbb rohamkocsi. A múzeumi tárlókban nyomon lehetett követni a magyar mentéstudomány fejlődését is. A gyűjteményben láthatóak különböző orvosi- és mentéstechnikai felszerelések, egyenruhák és különböző rendeltetésű mentőgépjárművek az 1950-es évektől napjainkig. Részletesen megismerhettük a mentőjárművek történetét, a lovas kocsitól egészen a korszerű mentőautóig.

A múzeumlátogatást befejezéseként a 2. emeletről lementünk az udvarra, ahol egy teremgarázból átalakított különleges pincekórház emlékkiállítást mutattak be a résztvevőknek. Az 56-os eseményekben szolgálatot teljesítő mentődolgozók, önkéntes mentők, egészségügyi szakdolgozók hősi munkájuk előtti tiszteletre állították össze

az emlékkiállítást. A fővárosi összecsapások helyszíneiről a mentők tevékenységét, a sérültek ellátását eredeti fotók és relikviák bemutatásával emlékeznek az életüket kockáztató mentőszakállományra. Ez az időszakos kiállítás április 4-ig tekinthető meg.

A magyar mentőszolgálat története Európában is kiemelkedő értékű gyűjtemény. A múzeum 2009-ben elnyerte „A legigényesebb program közösség díját” a közönség szavazata alapján.

Soós Tamás nyá. alezredes
a Híradó tagozat elnöke

Ismét meghosszabbították a T-mobile szerződést

A Magyar Honvédség és a Magyar Telekom Nyrt. (Szolgáltató) között a honvédségi dolgozók (nyugállományúak és nyugdíjasok is!) által használható, **kedvezményes mobiltelefon díjcsomagokról** megkötött megállapodás, lényegében változatlan feltételekkel, **2018. december 31-ig meghosszabbították, ami egy további évvel meghosszabbítható.**

Az új díjcsomagok megnevezése

P3 MH 2017 0/7 illetve **P3 MH 2017 300/0.**

A díjtételek nem változtak!

A meglévő előfizetéseket a Szolgáltató automatikusan „átnevezi”. **Az alapidjhoz 50 MB/hó adatforgalom lehetősége kapcsolódik!**

Ez azzal az előnnyel jár, hogy az adattörlesztés növelése esetén nem az eddig használt tarifát számítják fel, hanem a megállapodásban szereplő új összeg. Pl.: 3GB adat ára 4.900.-Ft helyett 2.700.-Ft

lehet (az összegek csak példák!). A meglévő vagy új adattörlesztés növelése/igénylése esetén forduljon a Szolgáltató Ügyfélszolgálati irodái, a T-Mobil partner irodák munkatársához vagy vegye igénybe a netes ügyfélszolgálatásokat.

A T-Home szolgáltatásból a jogosult dolgozó 6%-os kedvezményt kap, az érvényes díjszabás szerint.

A megállapodás teljes terjedelmében nem publikus, ezért részletes információt adnak a Szolgáltató Ügyfélszolgálati irodáiban és a T-Mobil partner irodákban.

Kérem, hogy adják tovább az információt azon bajtársainknak, akik ilyen szolgáltatással rendelkeznek és nincs internetes kapcsolatuk!

Nagytarcsa, 2016. december 23.

Felker Lajos ügyvezető elnök

A videokonferencia

A számítástechnika, ezen belül a multimédia (kép és hanganyag együttes kezelése) robbanásszerű fejlődése már 1990-es évek végére olyan technikai megoldásokat tett lehetővé, amelyekről korábban csak álmodoztunk. A technikai fejlődésnek egyik szemmel látható, látványos bemutatását a honvédségnél először, az országban harmadikként 1999. szeptember második hetében sikerült megvalósítanunk. Az évente megrendezett Puskás Tivadar nevével fémjelzett híradó napok eseményei 1999-ben a tudós elődünk 155. születésnapjának jubileumához kapcsolódtak. A videokonferencia megalkotása az emlékünnepről fényét kívánta emelni.

Az ünnepi rendezvények egy hétig tartottak. A rendezvénysorozatnak egyik jelentős eseménye volt a híradó tudományos konferencia, melynek fő témái az MH híradásának távlati fejlesztésének kérdései köré csoportosultak. A témakör különösen aktuális volt. Végre elindíthatuk az állandó távközlési hálózat analóg központjainak ISDN kapcsolóelemekkel való kiváltását. A híradás azon szakágak közé tartozik, amelynek fejlettsége, fejlődésének lehetőségei jelentősen kihatnak a katonai vezetés technikai feltételeire, ezáltal a katonai tevékenységekre. Jelenleg is, de 1999-ben különösen nagy szakadék volt a katonai és a polgári távközlési rendszerek technikai színvonala között. Lépést kellett tartani a kiszolgálás és az oktatás területén is. Ezt a különbséget mielőbb le kellett dolgozni, mivel már a napi munkavégzést is akadályozta a műszaki színvonal hátránya.

Örök vita van még ma is arról, hogy mi a videokonferencia. Amennyiben két fél adatátviteli csatornán beszélve egymást is látja, az csak video-összeköttetés, hasonlóan a beszédkapcsolathoz. Amennyiben már legalább három fél hallja, illetve felváltva látja egymást, az a konferencia összeköttetés. Ezt valósítottuk meg 1999.-ben.

Mára a multimédia nem kizárólag a szakemberek kiváltsága, munkaeszközzé vált kiváltképp, ha a felek nagyobb távolságban vannak egymástól, valamint ennek használatával idő és költségek takaríthatók meg. A szakember és az átlaghasználó természetesen másképp kezeli és használja az eszközöket, a professzionális alkalmazás területe szakággá fejlődött.

A katonai vezetés megfelelő pénzügyi biztosítása lehetővé tette az ISDN, az integrált szolgáltatású távközlési rendszer létrehozását, a magyar honvédség állandó hálózatának fejlesztését, az elavult analóg hálózat kiváltását korszerű eszközökkel. Az ISDN hálózatban a hang, kép, adat, és írásos közlemény egységes digitalizált rendszerben továbbítható. Az ISDN ma kissé háttérbe szorult kizárólag gazdasági megfontolásokból az IP (TCP/IP) rendszerű távközlés elterjedésével. A videokonferencia ma már az IP alapú hálózatokban is létrehozható, igaz hogy nagyobb költségekkel a több hardver elem (routerek) és a bonyolultabb kezelés, drágább szoftverek miatt.

A megfelelő minőségű képátvitel egyik lényeges feltétele a kép kódolása (tömörítési algoritmus) mellett az adatátviteli

sebesség. A nagyobb felbontás és a korszerű képkódolási eljárások (mpg4) jobb minőségű képet adnak, mint a kisebb felbontású és a régi mpeg kódolás azonos átviteli sebességek esetén. A nagy felbontású kép (több képpont) átviteléhez a digitális rendszerekben nagyobb adatsebességre van szükség, mert a kis sebességű (pl.: 128 kbps) átvitelkor a mozgás töredezetté válik, illetve szélső esetben csak sok egymás utáni állóképet kapunk. Kisebb képfelbontás a még nézhető kép méretét is korlátozza.

Nagyon sok ötlet született a honvédségen belül a videokonferencia megvalósítására. Természetesen hasznos ez a szolgáltatás, a kényelem mellett azonban ennek is ára van. A viszonylag nagy költségek és az, hogy egy ilyen rendszer újonnan való kiépítése napokat vesz igénybe, speciális szoftverekre és speciális szerverre van szükség, ezért honvédségen belül csak az állandó hálózatban valósítható meg. Az első videokonferenciára az állomásokat és a konferencia szervert béreltük, hogy tapasztalatokat szerezhessünk a későbbi saját tulajdonú rendszer kiépítésére. Az üzembe helyezés és a próbaüzem a „Digicom” társaság munkatársainak a helyi híradók segítségével két napot vett igénybe. A bemutató sikeres volt, annak ellenére, hogy a Veszprémbe tervezett állomást nem sikerült üzembe helyezni.

A professzionális célokra használható rendszer végberendezésének ára 1990-ben a korszerű szoftverrel 4-8 millió forint között volt távvezérelt forgatható kamerával, a kép kivetítéséhez szükséges projektor még

közel fél millióba került. Az összeget természetesen az alkalmazásra tervezett munkaállomások számával szorozni kellett volna, ha saját eszközökkel építjük ki a kísérleti rendszert. A konferencia szerver a szoftverrel együtt még további 6 millió forintba került volna. A konferencia közvetítés külön személyi biztosítást igényel. Komoly felkészültséggel (szoftverkezelés, számítástechnikai ismeretek) kell rendelkeznie a szervert kezelő személynek, a szakmai felkészültség és az audio-vizuális képzettség szintén elengedhetetlen feltétel egy jó konferencia közvetítést vezérlő személynek. Az élvezhető közvetítés nem egyszerű dolog. Figyelemmel kellett kísérni a konferencia programját, a programnak megfelelően váltani az egyes helyszínek között a kép és a hang együttes, vagy külön-külön kezelésével, az előadót, a „témát” beadni a többi helyszínre, az előadó helyszínére behozni a különböző helyeken lévő hallgatóságot, és még folytathatnám a felsorolást. A feladat majdnem megközelíti egy televíziós közvetítéshez

szükséges felkészültséget, vagy a „konferencia” csak magáért lesz és úgy állnak fel a végén a résztvevők, hogy „voltunk valahol és láttunk valamit”.

A videó konferencia híradó biztosítása sem volt egyszerű feladat. A konferencia végpontoknak azonos képfelbontással sugarasan rá kellett csatlakozni a konferencia szerverre a digitális távközlési hálózaton keresztül. A kiépítés alapos szakmai felkészültséget és a már meglévő digitális (ISDN) távközlési rendszert igényelte. A végpontok közepes sebességen való csatlakoztatása 3 darab S0 csatorna (szakemberek tájékoztatására 3x128 kbps sebességű) kiépítését igényelte, de úgy, hogy a három-három S0 csatornának azonos nyomvonalon és azonos kapcsolóelemen kellett áthaladni a képszinkronizáció biztosítása miatt. Ez volt a minimális technikai háttér ahhoz, hogy 2x3 méter méretű vászonra a mozgóképet lehessen kivetíteni. A színes vetített képek minősége a nagy méret ellenére megfelelően színhű és élvezhető volt, a mozgások

nem voltak töredezettek, a kép a hanggal mindig szinkronban volt.

Egy videó állomás az alábbi eszközökkel lett kiépítve:

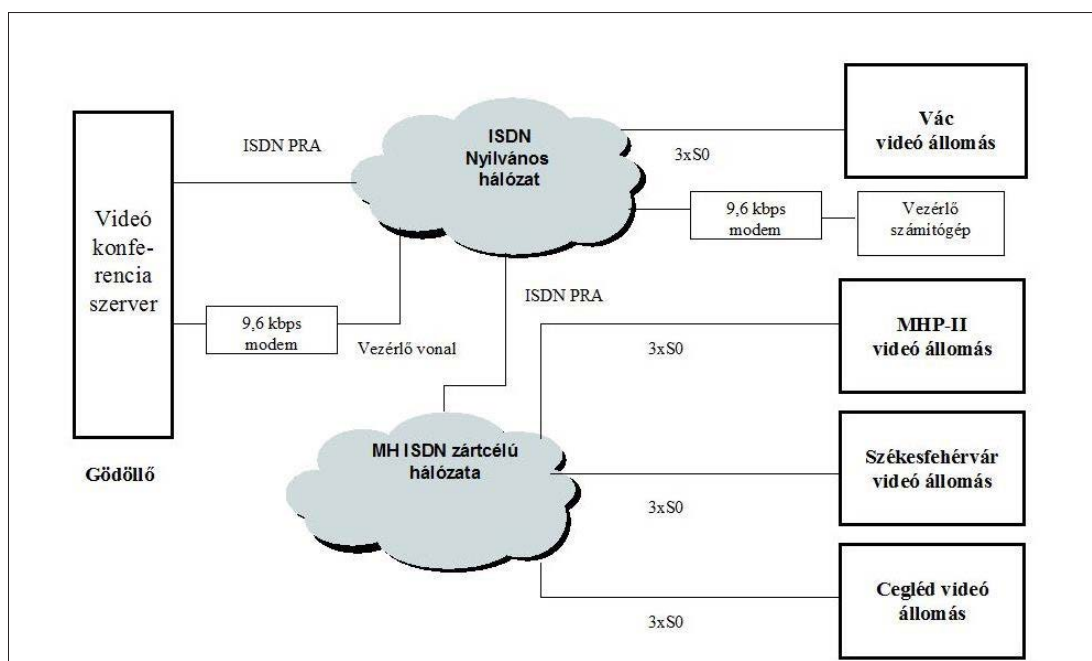
- 1 darab távvezérlésre alkalmas nagy felbontású forgatható kamera;
- 1 darab speciális számítógép a 3 darab S0 fogadására, a projektor vezérlésére és a kame-ra fogadására, vezérlő jelek továbbítására;
- 1-3 darab mikrofon az előadók részére;
- 1 darab 2x3 méter méretű vetítőképernyő;

Vácutt, ahol az események központja és a rendszer vezérlése volt, az állomás kiegészült:

- 1 darab hordozható vezérlő számítógéppel;
- a számítógép hálózati csatlakoztatására egy darab 9,6 kbps sebességű modemmel;
- 1 darab ellenőrző televízióval;

A bemutató sikert aratott a híradó szolgáltatón kívül is.

Solti István nyá. alezredes

A megvalósított videó-konferencia rendszer elvi vázlata

Megemlékezés a vérmezőn

A második világháború budapesti harcaiban a szovjet csapatok oldalán harcoló hősi halált halt magyar katonákra emlékeztek a Vérmezőn a Budai Önkéntes Ezred emlékművénél katonai tiszteletadással 2017. február 13-án. Az ünnepség a himnusz dalamára kezdődött, majd a Magyar Honvédség Hadkiegészítő, Felkészítő és Kiképző Parancsnokság képviselőjében Filótás István dandártábornok mondott megemlékező beszédet. Beszédében kiemelte, hogy 72 éve pontosan ezen a napon hallgattak el a fegyverek Budapesten.. Szólt arról, hogy a magyar katoná megvette, amit elvártak tőle, harcolt, szenvedett és eközben szenvedett a főváros lakossága és pusztult Európa egyik legszebb fővárosa."Az esküjükhöz hű, hősi halált halt magyar honvédekre emlékezünk ma, akik lelkiismeretükre hallgatva nem voltak hajlandók a hitleri parancsnak tovább megfelelni"

–zárta beszédét a dandártábornok. A beszéd elhangzása után a különböző katonai és társadalmi szervezetek meghívott képviselői koszorút helyeztek el az impozáns emlékmű talpazatán. A HOKOSZ és a PTHBE nevében Amaczi Viktor ny. mk. alez. elnökségi tag, a Puskás

Tivadar Távközlési Technikum katonasulis diákjainak élén dr. Horváth László Ferenc a PTHBE alelnöke koszorúzott. Az ünnepség a szózat zenéjével zárult.

A szerkesztőség

Felvételi zeneiskolába

Valamikor a hatvanas években a váci híradó lakotya területen tiszti lakások is voltak. A tiszti családok élete óhatatlanul összefonódott a katonai tevékenységekkel. A sorakozók, az alaki foglalkozások, a vezényszavak hangjai tudatosultak az ott élő családok minden tagjában, így a gyerekek között is.

Történt egyszer, hogy az egyik tiszti család iskolás lánya zeneiskolába felvételizett. A felvételi bizottságban két férfi és egy nő volt. A kislányt megkérték, hogy énekeljen el egy dalt, például egy magyar népdalt, amit ismer. Próbálkoztak is címet mondani, és dudorászták is a dallamokat.

A kislány egyiket se ismerte. A bizottság női tagja akkor azt mondta, hogy énekeljen el bármilyen dalt, amit tud. Jó- felelte a kislány és elkezdte:

A híradó gyerekek.. három, négy..

A híradó gyerekek megjöttek-e már
A váci híradó az vígan szalutál
Végig a városon zászló is lobog....

A bizottságban a két férfi elnevette magát. Az idősebb a nyári egyetemi táborokra gondolt, a fiatalabb előfelvételis volt. A felvételiztető tanárnő csodálkozva nézett, a két kollegára és a kislányra. Nem értette a helyzetet.

Arról nem szólt a történet, hogy a kislányt felvették-e?

Továbbá az is ismeretlen, hogy a dalt az eredeti szöveggel énekelte-e, vagy a katonák vaskos szövegű változatával. Ha nem vettek fel talán ezért nem, de elképzelhető hogy azért vettek fel, mert a két férfi kollégában a régi ifjúi szép napok ízét idézte fel a katonanóta.

Szerkesztő bizottság

Csöpikének

(Levél a mennyek országába)

Mindenkinek, mindenek előtt: '48-ban, amikor születtem, Kiskegyed már 13 éves volt. A mi rasszunkban, ebben az életkorban még nem szülnék a lányok, ezért a továbbiakban virtuális édesanyámnak nem szólíthatom. Mindig, de különösen az utóbbi években vágytam egy leány-testvérré. Amit az Úr nem adott meg, most megteremttem én, magamnak. A mi családunk annyira demokratikus volt, hogy a gyerekek mindenkit tegeztek. Ha már betolakodtam, ezt a formát magammal hoztam: Szia Nővérkém! (Az előbbieket nem Neked, hanem a „hierarchikusoknak” írtam le. „Egy taknyos, hátulgombolós, egy ezüst csillagos, honnan veszi a bátorságot a három arany csillagos, tölgyfalombos felesége letegezéséhez?”) Tudom, Te minden ezen csak somolyogsz: „Még mindig katonásdik játszanak a „nagyfiúk”. Megint csak nekem kell elmennem, mert elfogyott a shaw. S'ir-t is hozzák?”

Az egyik legjobb barátom csodálatos felesége voltál. Most

hirtelen ránk, *rám* hagytad Őt. Vigyáznom kellene Rá, helyetted. Rendben. Természetesen vállalom, de engem nem olyan fából faragtak. Én nem tudok észrevétlenül vigyázni Rá. Én villogni szeretek, képtelen lennék a háttérből óvni valakit. Nehéz feladatot bíztaál rám, Nővérkém! Ígérem, igyekezni fogok, de... Igazad van: „Nyóc kemó után az emberfia sokat szelődül.” Még el se kezdtük, és már szabadkozom... Vállalom! Legjobb tudásom szerint, maradék fogaimat összeszorítva, vállalom a harcot. legyőzőm saját hiúságomat. „Még egy ilyen győzelem és nem lesz egyetlen katonám!”

Drága L. Csöpike!

Üres a széked a Stefániában, és most már úgy is marad örökre. Elmentél. Nem hagytál itt miniket, csak elmentél. Mindenkinek hiányzol. Hazudnék, ha azt mondanám egyformán, de az igaz, hogy hiányzol. Neked csak barátaid voltak. Sokan, nagyon sokan. Ellenséged egy sem volt. Hogy irigyeid voltak-e? Nem. Szerintem nem. Sőt, biztosan nem voltak. Irigyelni a primadonnákat szokás, amit Rólad senki nem állíthat. Irigyelni a nercbundás, felékszerezett nagys'asszonyokat szokták volt. Karikagyűrűt több mint hat évtizedig viseltél. Végig a férjed mellett neveltetted a gyermeket, kényeztetted az unokákat. Gondos feleség, aggódó édesanya, csudálatos nagy voltál. A 62 év alatt belaktátok „Tolnát-Baranyát”. Ha áthelyezték az uradat, akkor zokszó nélkül követted, és újra raktad a családi fészketeket. Újra befűtötted a családi tűzhelyet. Új fűszeres napon. Új hentes hetente. Új fodrász

havonta. Vasalt ing, lakkcipő a férjednek. Fiatoknak a lecke, az ebédpénz. Kinőtte a tornacipőt. Kilyukadt a zoknij. Holnap kirándulni mennek. Tényleg, már kujtorog a lányok után... az én kisfiacskám?

Aztán jöttek, az addig ismeretlen-ismerős vendégek. Majd új barátnők is lettek. „Nem drágám, nekünk nincs cselédünk, én mindent jobban meg tudok csinálni. Én nem tudnám elviselni, hogy drága férjem ruháit más mossa, ingeit más vasalja. A zoknit meg jó néhány éve nem stoppoljuk. Ha kilyukadt, lecseréljük.”

Itt a Stefániában, ahol üres a széked, mindenkinek hiányzol... Akkor mi lehet otthon? El sem tudom képzelni... Sajnos mindig a jók mennek el. Engem is a Nagyim, Kulcsi-mama hagyott ott először. Ő sütötte a legjobb palacsintát. Ő vágta legvékonyabbra a húsleves tésztaját. 84 évesen ugyanúgy járt sajnos, mint Te. Tudod, engem is ugyanez a kór-ság döntött le a lábamról, mint titeket. Szerencsére, (vagy az Úrnak még terve van velem) a „Nagy Élet-lutri Sorsoláson” nekem zöld számot húztak. Kaptam egy bónuszt: „Átmenetileg maradhat!” felirattal. Csak azzal tudnálak vigasztalni, hogy nekem is van unokád. Ő ebből tanulva, legalább jobban fog vigyázni magára.

Minden nap üres a széked a Stefániában... különben minden rendben. Időben eljön ebédelni. Ezen ne nyugtalankodjál. Nem csak én, a többiek is mindent megteszünk, ami csak tőlünk telik. Ez természetes. Te is így csináltad évtizedek óta. Vigyázunk Rá! Igen, minden reggel elmegy úszni. Mindig rendesen felöltö-

zik. Azzal nála soha nem volt probléma, mitől változott volna meg? Igen, télen meleg cipőt fog felvenni, és ha csúszik, gumitalpút, recést. Nem hagyjuk magára. Minden héten van valami összejövetel. A múlt héten a tagozat, most a Puskás szobra, jövő hónapban közgyűlés. ...

Ezzel zárom soraim. Kérlek, próbáld megbocsátani mindnyájunknak, hogy bármennyire is jelzi hiányodat az az üres szék a Stefániában..., nem igyekszünk, csak ha visznek, megyünk utánad.
Budapest, 2017. március 20.

virtuális öcséd:
lacibacsi

Ui.: Míg írtam a levelet, jött a tragikus hír: Kálmánka is elment. Ő is Puskás diák volt. Ő is a hírközlésben, távközlésben tevékenykedett. Jó srác volt. Szeretett biciklizni. Ha összefuttok és megkéred, biztosan elkarikázik veled..., persze nem Aradra... Ha összefuttok, légy szíves istápdold Kálmánkát. Ő olyan kis gyámoltalan. Ő nagyon, de nagyon törvénytisztelő, kedves-becsületes ember volt. Nem nagyon lesznek ott haverjai. Ti biztosan egy helyre kerültetek!

In memoriam

Szepezdi Dezső ezredes a híradó szolgálat doyenje

(1919–2016)

1950 koratavasát írtuk. A híradó szolgálat első önálló tisztképző intézménye, a Híradó Tiszti Iskola növendékei díszszemlére készültek.

A gyakorlás egyik rövid szünetében növendék társammal és barátommal, Havasi Jánossal beszélgettem. Havasi - Egyesületünk elnökségének hosszabb időn volt tagja, akit a közelmúltban kísértünk utolsó útjára - már ez időben is kitűnt szervező munkájával. Egykori beszélgetésünket megszakítva János feszes vigyáz állásban jelentkezett egy szálfatermetű szemüveget viselő rokonszenves őrnagynál, aki Szepezdi Dezső volt, az Iskolával közös elhelyezésben lévő 43. önálló híradó ezredet megalakító grémium tagja, az ezred törzsfőnöke. Ő, a nagy tapasztalattal rendelkező híradó tiszt gyakran helyettesítette az iskola távollévő tanárait. Barátságos beszélgetést folytattunk hármásban, ami annak volt köszönhető, hogy János már előzőleg egy évet szolgált Szepezdi Dezső parancsnoksága alatt Pécsen. Ez a számomra értékes beszélgetés képezte origóját annak a 66 éves közeli kapcsolatnak, amely személyéhez fűződött.

latnak, amely személyéhez fűződött.

1951-ben kerültem hadnagyként a 43. önálló híradó ezred állományába, ahol 1957 őszéig közvetlen alárendeltségében szolgáltam. Megismertem közvetlenségét, következetességét, emberséggel ötvözött követelménytámasztását, erényeit, mindazon nemes vonásait, amelyek híradó tisztek, tiszthelyettesek százainak igazságos, felkészült parancsnokává, avatott nevelőjévé tette.

Az erények közé sorolható az a kis történet, amely emberi nagyságát reprezentálja.

1951-ben leváltották az ezred éléről több idegen nyelvet beszélő, műszaki és orvosi diplomával rendelkező, szinte polihisztornak minősíthető dr. Gurzóy Emil ezredest, az ezred parancsnokát. Az ezred parancsnokává egy pécsi bányalakatost Móricz Ferenc őrnagyot neveztek ki, aki tiszteségből, emberségből, segítőkészségből példát mutatott, de katonai ismeretei bővítésre szorultak. Dezső volt az, aki teljes mellszélességgel támogatta, segítette, az új parancsnokot, hogy az jelentős eredményeket produkáló igazi ezredparancsnokká vált. Olyan őszinte igazi barátság alakult ki közöttük, ami élethosszig tartott. A meggondolatlanul leváltott dr. Gurzóy 17 éven át volt a Nógrád megyei Nőtincs többszörösen kitüntetett körorvosa, akire az idős helyi lakosok még mindig szeretettel emlékeznek.

Dezső sok szállal kötődött a 43. önálló híradó ezredhez, ahová rövidebb-hosszabb megszakításokkal visszatért. A híradó szolgálat akkori vezetése gyak-

ran bízta meg nagy volumenű feladatok megszervezésével, megvalósításával. Így az ötvenes évek elején a 32. önálló híradó ezred Vácott történő megalakításával bízta meg, amely feladatot – a nehéz körülmények ellenére – a tőle megszokott lelkiismeretességgel, szakavatottsággal oldott meg. Az ezred felszámolását követően rövid ideig az ezred jogállású Híradó Kiképző Tábor parancsnokává nevezték ki, majd ennek felszámolása után visszatért a szívéhez közelálló anyaezredéhez. (43.önálló híradó ezred)

Vezetésével országos események részvevői voltunk: az 1954. évi nagy dunai árvíz, az 1956-os tavaszi jeges ár, vasúti katasztrófák és hóviharak mentési munkái.

1956 decemberében ő vezette azt a munkacsoportot, amely Havasi Jánossal és személyes részvételével a 43. önálló híradó ezred Budapestről Vácra történő áttelepítésével volt megbízva. Állandó kezdeményező-készségét, gyakorlati felkészültségét jól kamatoztatta a Központi Tiszthelyettesi Iskola híradó tanszékvezetői, illetve kiképzési osztályvezetői beosztásaiban.

1974-ben a Vezérkar Központi Harcálláspontja állományából vonult nyugállományba. Anyagi javadalmazással járó munkakört nem vállalt. Minden erejét, energiáját, felkészültségét, a társadalmi munkában való jártasságát, eredményorientált törekvéseit a nyugállományú híradó közösség szolgálatába állította. "Spiritus Rectora" volt 1978-ban az önálló híradó tagozat létrehozásának. 1998-ban -28 társával- megalapította a Puskás Tivadar Híradó Bajtársi Egyesületet, és ezzel nyitott a civil szakmai társadalom

felé, amivel a honvédelem egyik legeredményesebb társadalmi szervezetévé vált. Ő volt az aki – az Egyesület elnöksége tagjainak egyetértésével – szorgalmazta a „híradó katonák emlékére” egyesületi kopjafa felállítását. A kopjafa felállítására 2014-ben a „Híradók Napja” alkalmából Puskás Tivadar születésének 170. évfordulóján a magyar történelem nagyjainak szobrai közelében, a vitéz Szurmay Sándor Budapest Helyőrségi Dandár gyönyörűen kialakított és gondozott szoborparkjában került sor. Ebben az Egyesület alelnöke végzett kiemelkedően eredményes munkát.

Kiemelkedő munkáját számos kitüntetéssel, jutalommal és dícsérettel ismerték el.

1989-ben a honvédelmi miniszter 70. születésnapja alkalmából személyesen fogadta és adta át a jubiláló magasabb parancsnokok számára rendszerezett kristályvázát, míg 2014-ben a honvédelmi miniszter az újonnan alapított Babérkoszorúval Ékesített „Honvédelemért Kitüntetett Cím” első fokozatát adományozta számára. Mint Egyesületünk alapító tiszteletbeli elnöke szerencsétlen balesetéből származó haláláig aktív tevékenységével segítette elnökségünk munkáját. Egyesületünk munkájának eredményeit és az összműködést jellemző kritikai megjegyzéseit tette közzé a „Puskás Híradó” XIV. évfolyam 1. számában a tagsághoz írott nyílt levelében. Szűkebb körben mindig hangoztatta az Egyesület vezetését csak az érzelmi alapokon nyugvó, s a tagság érdekeinek primátusát szem előtt tartva lehet eredményesen ellátni. Óvott minden tisztségviselőt attól, hogy a jelenünket

meghatározó mélyebb érzelmi kapcsolatok és a fiskális megnyilvánulások közötti határvonalat valaha átlépjük.

Dezső széles körben tisztelt, szeretett, és elismert, a társadalmi munkában élenjáró ember volt, az emberek iránti figyelmességgel, önzetlen segítőkészséggel.

Egész élettevékenységének sikerét a következő tényezők harmonikus összecsengésében vélem felfedezni:

- Hazájának, hivatásának, családjának olthatatlan szeretete, amit az aktuálpolitikai áramlatok soha nem tudtak felülírni

- Szavahihető őszintesége, felelősségérzetének, önzetlen segítőkészségének magas szintje

- Az ember, a homo sapiens egyenruhás változata, a katona őszinte szeretete és megbecsülése, ami élethosszig és azt követően biztosította és biztosítja számára a híradó közösségek több nemzedékének őszinte tiszteletét és szeretetét.

- Élettevékenységének eredményei a híradó közösség szellemi tulajdonát képezik.

Búcsúztatása a „Magyar Honvédség halottjaként” 2016. december 19-én a Nemzeti Sírkert szóró parcellájában volt, a gyászolók sokaságának részvételével.

Elment egy NAGY EMBER!

Emléked a híradó közösség őrizi!

**Dr. Lindner Miklós
nyá. altábornagy**
az Egyesület alapító
tagja örökös tiszteletbeli elnöke

Mementó

Nagy János

(1948-2016)

A Puskás Tivadar Híradó Bajtársi Egyesület és a Nyugállományúak Klubja Híradó Tagozat tagjai mély részvételével búcsúztunk bajtársunktól, Nagy János nyá. századostól. Váratlanul, életének 69. évében, halt meg. Temetésére 2017. január 19. Székesfehérváron, katonai tiszteletadással került sor.

Nagy János 1948. február 29-én született Mosonmagyaróváron. Szerető családban nevelkedett, boldog és változatos gyermek-kora volt. Édesapja malomipari szakember volt, aki az ország több malmának építésében is részt vett.

1967 őszén, 19 évesen vonult be sorkatonai szolgálatra, Székesfehérvárra, ahol géptávíró műszerész kiképzést kapott. 1969. január 1-jei hatállyal továbbszolgálatot vállalt, szakaszvezetői rendfokozatban, titkosító és rejtjelző beosztásban. 1970-ben léptették elő őrmesterré. A tiszthelyettesi továbbképző tanfolyam sikeres elvégzése után hivatásos állományba vették. Szolgálati ideje alatt öt alka-

lommal küldték a Szovjetunióba speciális híradó szaktanfolyamra, ahol tolmácsként is tevékenykedett. 1973-ban nevezték ki az MN 43. önálló híradó ezred állományába, mint rejtjelzőt. 1974-ben léptették elő törzsőrmesterré.

1976-ban a HM Híradó Központ állományába került. 1979-ben részt vett az ENSZ Jemeni Békefenntartó Műveletében. Ottoni munkáját a jemeni NDK a Becsület Érdemérem II. fokozatával ismerte el. Hazatérése után tiszti tanfolyamra iskolázták be. 1981. augusztus 20-án avatták alhadnaggyá. Szakmai és katonai karrierje tisztként is töretlen maradt. 1998-ban, 31 év katonai szolgálat után vonult szolgálati nyugállományba.

Nyugdíjazása után is aktív maradt. Tagja lett a Puskás Tivadar Híradó Bajtársi Egyesületnek, a Budapesti Nyugállományúak Klubja Híradó tagozatának, a Híradók Közösségének. Rendszeresen eljárt a közösségi rendezvényekre, jól esett az emlékezés, a baráti szó.

Szerette az életet. Mindig jó kedélyű, vidám, barátságos ember volt.

Ahogy teltek az évek, Őt sem kerültek el a betegségek. Még a jemeni kiküldetés idején kapott egy fertőzést, amely elkísérte egész hátralévő életében. A gyógyszerek, a kezelések, sem törték meg vidám természetét, életkedvét. Így aztán mind a családot, mind a barátokat megdöbbenetete váratlanul bekövetkezett halála. Nehezen tudjuk elfogadni az élet törvényét, hogy nincs örök élet, hogy elveszítettük Egyesület- és Klubtársunkat.

*Emléked örökké megőrizzük.
Nyugodjál békében!*

Dr. Horváth László Ferenc
a Puskás Tivadar Híradó
Bajtársi Egyesület alelnöke

Búcsúzunk Zanathy Ferenc

nyugállományú alezredestől

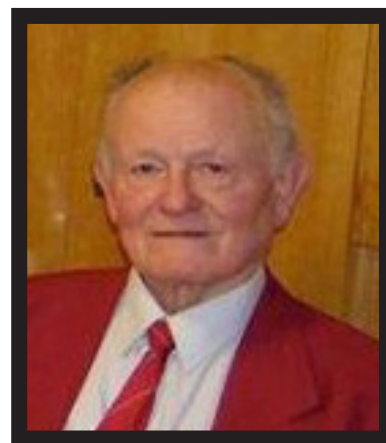
(1933-2016)

Szívünkben mély részvétellel, megrendülten álltunk volt katonatársunk, egyesületi- és klubtagunk ravatala előtt. Az elmúlás, a halál mindig szomorú valóság, de még fájdalmasabb, ha olyan embertől kell végső búcsút venni, aki hosszú évekig dolgozott közöttünk, aki a Puskás Tivadar Híradó Bajtársi Egyesület és a Nyugállományúak Klubja Híradó Tagozata tagja is volt. 2016. december 20-án, 84. életévében érte a halál. Temetésén, 2017. január 18-án a budapesti Szentmihályi úton, a kegyelet virágaival, csendes főhajtással, együtt érző jelenlétünkkel osztoztunk a család gyászában. Katonai tiszteletadással adóztunk bajtársunk emlékének.

Zanathy Ferenc 1933. október 11.-én született Fóton. Az általános iskola elvégzése után, 1950-től segédmunkásként dolgozott, majd 1953. szeptemberében bevonult a Zalka Máté Híradó Tiszti Iskolába. 1956-ban avatták hadnaggyá, és Vácott az MN 9002 alakulatnál kapott szakaszparancsnoki beosztást. 1957-ben tartalékállományba helyezték, de egyidejűleg polgári alkalmazott lett a Főhírközpontban. Egészen 1982-ig itt dolgozott, jó felkészül-

séggel, szakmai igényességgel. Közben, 1961-ben sikeresen befejezte a Kandó Kálmán Híradásipari Technikumot. Nagy nap volt életében 1982. május 1-e, amikor is századosi rendfokozatban hivatásos állományba vették, és a HM-III hírközpont parancsnokává nevezték ki. 1984. május 1-jén alezredesté lett a HM-II hírközpont parancsnoka. Kétévnyi túlszolgálat után, megromlott egészségi állapota miatt, 1990. október 1-jén nyugállományba helyezték.

Az elkötelezett katona pályájának része az összetartó család, amelyet egy megértő feleség szervez. Bajtársunk, 1957-ben találta meg társként tanítónő feleségét, aki budapesti családi házukba hamarosan egy kis lányt: Szilviát, majd két év múltán egy kisfiút: Gábor szült. Feri kollégánk nyugdíjazásakor már mindkét gyermeke családos volt, így aztán hamarosan két kisfiú és egy kis lány csacsogása tette boldog ünneppé a „csudálatos nagypapi” hétköznapijait. Az harmonikus családi idillbe a sors kétszer is, igen csúnyán beleszólt. 1999-ben, hosszan tartó betegség után elhunyt a családot összekovácsoló, arany szívű

nagymama, a megértő feleség. 2015-ben pedig, feleségét és kisfiát maga ráhagyva a Dunába fulladt Gábor.

A második családi tragédiát, már csak bő egy évvel élte túl Ferenc barátunk, katonatársunk. Fájlaljuk távozásodat!

*Nyugodjál békében!
Őrizze álmodat örök emlékezetünk!*

Budapest, 2017. január 18.

Dr. Horváth László Ferenc
a Puskás Tivadar Híradó Bajtársi
Egyesület alelnöke

Tisztelt Bajtársak!

Kérjük, Önöket és Családtagjaikat, hogy személyi jövedelemadójuk 1 %-ának felajánlásával támogassák Alapítványunk céljainak elérését!

A Puskás Tivadar Híradó Bajtársainkért Alapítvány céljai:

- nehéz élethelyzetbe került híradó katonák, közalkalmazottak és özvegyeik esetenkénti segélyezése,
- híradó hagyományok ápolása,
- kimagasló értéket képviselő híradó jellegű tanulmányok, könyvek támogatása,
- híradó rendezvények támogatása.

A 16EGYSZA rendelkező nyilatkozat:

A kedvezményezett adószáma rovatába kérjük beírni:

1 8 1 9 2 3 9 7 - 1 - 4 2

Az Önök segítségével az utóbbi 5 évben az aktív és a nyugállományú híradó szervezetek munkáját 2,8 MFt-tal támogattuk, és 72 híradó katona családjának tudtunk segélyt folyósítani.

Puskás Tivadar Híradó Bajtársainkért Alapítvány Kuratóriuma

Impresszum

Puskás Híradó – a Puskás Tivadar Híradó Bajtársi Egyesület kiadványa – készült 160 példányban.
Felelős kiadó: Prof. Dr. Rajnai Zoltán – Szerkesztőség: Prof. Dr. Rajnai Zoltán, Amaczi Viktor, Solti István
Kiadja: Puskás Tivadar Híradó Bajtársi Egyesület – Cím: 1143 Budapest, Stefánia út 34. – Postacím: 1438 Budapest, Pf. 371

A Puskás Híradó valamennyi megjelent lapszáma megtekinthető és letölthető az Egyesület honlapjáról.

Támogatóink:

Puskás Tivadar Híradó
Bajtársainkért Alapítvány

EMBERI ERŐFORRÁS
TÁMOGATÁSKÉZELŐ

HOKOSZ

Nemzeti
Együttműködési
Alap

BEOSZ

Vidáman

A Műegyetemi hallgatók hagyományos évkönyve a VICINÁLIS DUGÓHÚZÓ, amely a tanév alatt előfordult fonákságokat, hülye feleleteket, jó professzori bakikat, sztorikat tartalmazza. Itt a hazai közüzemek, BSZKRT, /BKV/ MÁV stb. is kritizálták, ahogy a Honvédség sem maradhatott ki a témákból.

A harmincas évek közepén nagy érdeklődésre tartott számot a világhírű JUHÁSZ-GAMMA féle LŐELEMKÉPZŐ, amely a légvédelmet korszerűsítette- a VICNÁLISBÓL sem maradhatott ki.

ÍME: 36. M. /MINTÁJÚ./

A „ZSILÉDI FÉLE, névma-gyarosítás előtt GILETTE FÉLE SZŐRELEMKÉPZŐ KÉSZÜ-LÉK.”

A készülék leírása.

A készülék feljén van a felső része. A készülék alján van a készülék alsó része. A készülék közepén nincs semmi, tehát ezen van elhelyezve az a különle-gesen kiképzett receraggantyús WYTHWORT szegecs, mely a műszer legfontosabb részét képezi.

A műszer telepítése után a kezelő jobbkéz-madárfogással tartsa a műszert akként, hogy a jobb bütykös ujsa enyhén északra nézzen. /Tekintet a parancsnokra!/
 A készülék használata: Később kerül kiadásra.

A készülék használata: Később kerül kiadásra.

A készülék szabálytalan használata miatt a honvédegyént megfenyítjük.

Még egy VICINÁLIS karcolat: Elektronika a LUDOVIKA AKADÉMIÁN.

Az előadó:

Botommal követem az áram irányát. Önök szemükkel követik a botomat, tehát önök az áram irányát követik. Átértik ezt uraim?

Többen jelzik, hogy nem egészen világos.

*Nem a híradóknál történt
(szerk.)*

Emlékezetből feljegyezte:
Lászay János

Képek az Egyesület életéből

Képek az Egyesület életéből

